

ശക്തൻതമ്പുരാനും കവളപ്പാറനായരും

Reprinted from

Vol. XXIII.

The Maharaja's College Magazine

No. I.

ശക്തൻതമ്പുരാനും കവളപ്പാറനായരും.

(പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ, സർവ്വാധികാരക്കാരൻ.)

ചെറുവണ്ണൂർ തീവണ്ടി ആപ്പീസിൽനിന്നു കുറെ കിഴക്കുമാറി കോഴിക്കോട്-പാലക്കാട്-വെട്ടുവഴിക്കു തെക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു, കവളപ്പാറക്കൊട്ടാരം. 'കവളപ്പാറ നായർ' കുടുംബം കേരളത്തിലെ പുരാതനവും പ്രസിദ്ധവുമായ വലിയ പ്രഭുസപര്യപങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു സർവ്വവിദിതമാണല്ലോ. കൊച്ചിരാജാവും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ കവളപ്പാറ നായരുടെ രാജ്യത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മയെക്കുറിച്ചു വളരെ വടംവലികൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ കുടുംബത്തിന്ന് ഇന്നത്തെ കൊച്ചി രാജ്യാതിർത്തികൾക്ക് അകത്തും അനവധി ഭൂസ്വത്തുക്കളുണ്ട്. ഇടക്കാലത്തു് ആ കുടുംബത്തിന്റെ ഭരണം "കോർട്ട് ഓഫ് വാർഡ്സിൽ" നിന്നായിരുന്നപ്പോൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള സ്വത്തുക്കളുടെ ഭരണം കൊച്ചിഗവർണ്മെന്റ് മുഖേനതന്നെയാണു നടത്തിച്ചിരുന്നതും. ശക്തൻ തമ്പുരാന്റെ ഭരണകാലത്തു "കവളപ്പാറക്കാര്യം" "വലിയ കീറാമുട്ടി" കളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. സാമൂതിരിയും കൊച്ചിരാജാവും മേൽക്കോയ്മാവകാശത്തിന്നു വാദിച്ചിരുന്നാലും കവളപ്പാറ നായർ താൻ ആർക്കും വഴങ്ങിയവനല്ലെന്നും, പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രനാണെന്നും തർക്കിക്കാതിരുന്നില്ല. ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിലെ ഉടമ്പടിക്കുശേഷം ടിപ്പുവിന്റെ 'കേരളരാജ്യം' മുഴുവനും കൈവശപ്പെടുത്തവരായ ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കമ്പനിക്കാർ 'മലയാളപ്രവിശ്യ'യെക്കുറിച്ച് അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നതിന്നു "മലബാർ കമ്മീഷണർമാർ" എന്നൊരു 'കമ്മിറ്റിയെ' ഏല്പിച്ചുതന്ന സംഗതി അത്യന്ത പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു തീരുമാനിക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്ന വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നു കവളപ്പാറക്കാര്യമായിരുന്നു.

കവളപ്പാറ നായരും; കേരളത്തിലെ മറ്റൊരാൾ രാജാക്കന്മാരെയും പ്രഭുക്കന്മാരെയും പോലെ, താനും പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രപുത്തോടുകൂടിയ ഒരു നാടുവാഴിയാണെന്നും ചേരമാൻ പെരുമാൾ രാജ്യം പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ തന്റെ സ്വരൂപത്തിലേക്കു "കവളപ്പാറനാട്" മറ്റൊരാൾ ചോദ്യം കൂടാതെ അനുഭവിക്കത്തക്കവണ്ണം അനുവദിച്ചുതന്നതാണെന്നും, അന്നു മുതൽ താൻ സ്വേച്ഛാധികാരത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണു കഴിഞ്ഞുവ

നിട്ടുള്ളതെന്നും, നെടിയിരുപ്പിനാവട്ടെ, പെരുമ്പടപ്പിനാവട്ടെ തന്റെ രാജ്യത്തിലോ സ്വരൂപത്തിലോ യാതൊരു മേൽക്കോയ്മയും ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ഉണ്ടാകാവുന്നതല്ലെന്നും ഉൾജ്ജിതമായി വാദിച്ചു. അതിനെയാക്കെ തീരെ നിഷേധിച്ചും, നിരസിച്ചും, അവരവരുടെ മേൽക്കോയ്മയെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചും, നെടിയിരിപ്പും പെരുമ്പടപ്പും എതിർവാദം ചെയ്തു. 'മലബാർ കമ്മീഷണർമാർ' വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ എല്ലാം കേട്ട് ഒടുവിൽ ഒരു തീർപ്പും കല്പിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി കവളപ്പാറരാജ്യം കൊച്ചിയ്ക്കുമില്ല, കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കുമില്ല, കവളപ്പാറയ്ക്കുമില്ല, എന്നുവന്നു. ആ പ്രദേശം ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിത്തീരുകയും കവളപ്പാറനായർക്കു ചേരമാൻ പെരുമാൾ കല്പിച്ച നല്കിയതായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട രാജ്യാധികാരം പോയി ആ പുരാണപ്രസിദ്ധൻ കേവലം ഒരു ജന്മിനായരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

കേരളത്തിലുള്ള അനാചാരങ്ങൾക്ക് എല്ലാം അപൈതൃതമായൊരു പകനും വിശ്വവിശുദ്ധനായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളെ പഴിപറയുന്ന പതിവുപോലെതന്നെയാണ്, കേരളത്തിലെ ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരം പ്രദേശങ്ങളും എടക്കാലത്തു് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു്—അഥവാ ഭൂസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു്—ചേരമാൻ പെരുമാളെ ചാരിനിന്നിരുന്നതും. വളരെ ചെറിയ ഒരു ഭൂഭാഗത്തിന്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന ഇടപ്രദേശമായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, അയാളുടെ അധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചാൽ, ഉടനെ "ചേരമാൻപെരുമാൾ കല്പിച്ചതന്നു്" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞുവന്നു. പുനത്തുതന്നെ, കവളപ്പാറയും, എന്നുവേണ്ടാ, "കയ്യൂക്കുണ്ടായിരുന്ന കായ്ക്കുക്കാരന്മാർ" മുഴുവനും അതേപല്ലവിതന്നെയാണു് പാടിപ്പറക്കിയിരുന്നതു്.

ചേരമാൻപെരുമാളുടെ "രാജ്യം പങ്കുവെക്കൽ" തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതവും അസംബന്ധവുമാണെന്നു് ആ കഥാവിവരണംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. വലിയ ഒരു തറവാട്ടിൽ ഭാഗമുണ്ടാകുമ്പോൾ എന്തെന്നുപോലെ, ഒറ്റയ്ക്കു പിരിഞ്ഞവർ, കൂട്ടായിട്ടുതിരിഞ്ഞവർ, താവഴികളായി ഒഴിഞ്ഞവർ, ഒഴു മുറിവെച്ചു പോയവർ; എന്നിങ്ങനെ പലവിധത്തിലുള്ള 'ഭാഗഭാജകളും, കേരളവിഭജന വിഷയത്തിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതിന്നും പുറമെ "ശേഷിച്ചതൊക്കെ കിട്ടിയവരായി" ഒരു കൂട്ടരുമുണ്ടു്. തറവാട്ടു ചേരുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടിവന്നവരേയും കാണാം. അതിലും വിശേഷിച്ചു്, "ആരുടെ വേണമെങ്കിലും കഴുത്തുവെട്ടിക്കൊ," എന്നു് അനുജന്തയും അതിനുവേണ്ടി ഒരു വാളും

മാത്രം പെരുമാളോടു വാങ്ങി അന്നമുതലു ആഹവത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുമുണ്ട്. ഇതത്രയും അതുതജനകമായ ഒരു പങ്കുവെയ്ക്കൽ തന്നെയാകുന്നു.

ഈ വിഭജനവിഷയം കേവലം ഒരു മിഥ്യയാണെന്നും പെരുമാൾ വാഴ്ച സ്വയം അവസാനിക്കുകയോ, ഈ മിടുക്കന്മാരെല്ലാം കൂടി അവസാനിപ്പിക്കുകയോ, ചെയ്യേണ്ടതല്ല, “ഇനി ഒരാളെ വാഴിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമില്ല,” എന്നു പറയാവുന്നവരെല്ലാം പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു പോകും, അനാഥമായിത്തീർന്നു കേരളം അനേകം അധികാരികളുടെ അവകാശമായിത്തീർന്നതായിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. പെരുമാളുടെ കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മയെ സ്വീകരിച്ചും ആദരിച്ചും അനുസരിച്ചും വന്നിരുന്ന ‘ശക്തികൾ’ എല്ലാം അദ്ദേഹം കൂടി അവരെ ഒരു കലയായി നിർത്തിയിരുന്ന ഞെട്ടലിൽനിന്നു പോകയും, ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ പ്രാപ്തിക്കും ശക്തിക്കും അനുസരിച്ചു വലിയതോ ചെറിയതോ ആയ രാജ്യഭാഗങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രമായി കാരികളായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കും.

ഇതിനെയാണു പെരുമാളുടെ രാജ്യം പങ്കുവെക്കലായി ഭംഗ്യത്തരേണ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പെരുമാൾ കൊടുത്തിട്ടാണു രാജ്യം കിട്ടിയതെന്നു പറയുന്നതു, പെരുമാൾക്കു ശക്തിയും ശേഷിയും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റൊരാൾക്കും സ്വതന്ത്രമായികാരം കിട്ടുമായിരുന്നില്ലല്ലോ എന്നതു പരമാർത്ഥമാകയാൽ അർത്ഥത്തിൽ അത്രവലിയ അബദ്ധമാണെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. ‘നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ’—പെരുമാൾ പരദേശത്തുനിന്നു വന്ന ഭരണാധികാരി മാത്രമാണല്ലോ—സ്വതന്ത്ര പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നമുതലായിരിക്കണം കൊല്ലവർഷഗണനയെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നു തന്നിമിത്തം അടിസ്ഥാനമില്ലായ്മയില്ല. ക്രിസ്താബ്ദം 825-ലാണു് ഈ സംഭവമുണ്ടായതെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അന്നാണു മലയാംകൊല്ലത്തിന്റെ ആരംഭവും.

‘കവളപ്പാറ’ക്കാര്യുമാണല്ലോ നമ്മുടെ ആലോചനാവിഷയം. ഈ ‘പെരുമാൾവാദം’ കവളപ്പാറ നായർ മലബാർ കമ്മീഷണർമാർ മുമ്പാകെ നിഷ്പക്ഷാപുര്യം നിവേദിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് അതിനെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും പറയുവാൻ ഏടയായതു്. ഏതായാലും, ‘വെട്ടിപ്പിടിത്താള’ അനുവാദത്തോടുകൂടി ‘പെരുമാളുടെ വാളം വാങ്ങി’ പുറപ്പെട്ട സാമൂതിരിപ്പാടു, തന്നിക്കു വാളുതന്ന പെരുമാൾതന്നെയാണു കവളപ്പാറരാജ്യം നായർക്കും കൊടുത്തതു് എന്നു സംഗതി അറിയാഞ്ഞിട്ടോ, അനാദരിച്ചിട്ടോ, എന്നു നിശ്ചയമില്ല, നായരുടെ നേരെയും

‘ചന്ദ്രമാസമിളക്കാ’തിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയുടെ വെട്ടേല്ക്കാതിരിക്കുന്നതിനായിരിക്കാമെങ്കിലും, അപ്പോഴൊക്കെ നായർ, കൊച്ചിയുടെ സഹായം അപേക്ഷിച്ചു വാങ്ങുകയും, കോഴിക്കോടിനേക്കാൾ കൊച്ചിയെ ബന്ധുവായോ, സഹായിയായോ, മേല്ക്കോയ്മയായോ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിർദ്വിവാദമാണ്. ഏകക്കാലത്തു നായർ സാമൂതിരിക്കു കീഴടങ്ങിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗത്യന്തരമില്ലാതെയും, കൊച്ചിയ്ക്കു സ്വാധീനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഒരു സൗഹാർദ്ദസമ്മേളനമായിട്ടുമാണ്.

ഹൈദർ നവാബിന്റെ മലബാർ ആക്രമണം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുള്ള കാലം, സാമൂതിരിയുടെ പ്രതാപപര്യന്തങ്ങളുടെ മൂല്യവ്യക്തമായിരുന്നു. അന്നത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട് കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു തൃശ്ശൂരിൽ തലസ്ഥാനമുറപ്പിക്കുകയും, തെക്കോട്ടു പ്രവേശിച്ചു ചേററുവാ, ചേന്നമംഗലം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, മുതലായ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം കീഴടക്കി, കൊച്ചിപ്പട്ടണത്തിൽ എത്തിക്കൂടുകയും, ലത്തക്കമ്പനിയെക്കൂടി അന്തമില്ലാതെ അകറ്റുകയും, ഇതികർത്തവ്യതാവിമുഖനായ കൊച്ചിരാജാവ്, ഒടുവിൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുമായി ഒരുമ്പടിച്ചെന്ന്, അവിടത്തെ സഹായത്തോടുകൂടി, സാമൂതിരിയെ രാജ്യാതിർത്തികൾ കടത്തിവിടുകയും മറ്റും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി മുൻ ഒരല്പായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ കാലത്തു കുറച്ചിട “കവളപ്പാറ” നിരാക്ഷേപം കോഴിക്കോടിന്നു കീഴിൽത്തന്നെയായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. കൊച്ചിയുടെ സഹായത്തിനെത്തിയ തിരുവിതാംകൂർ, സാമൂതിരിയെ ഓടിച്ചുകളഞ്ഞതിന്നുശേഷം, കവളപ്പാറ നായരെ സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയാക്കി വീണ്ടും ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വലിയ കാലതാമസംകൂടാതെ, ഹൈദരുടെ പാളയം പുറപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ സാമൂതിരിതന്നെ ഭയാക്രാന്തനായി രാജധാനിക്കു തീവെച്ച് ആത്മഹത്യചെയ്തു! പിന്നത്തെ ആളും സിൽബന്ധികളും രാജ്യംവിട്ടു തിരുവിതാംകൂറിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചു. ആ കാലത്തു, ഭാഗ്യദോഷത്താൽ തുല്യദുഃഖനാരായിത്തീർന്ന സാമൂതിരിയും നായരും ഒരുപോലെ തിരുവിതാംകൂറിൽതന്നെയായിരുന്നു. ഹൈദർ ‘കവളപ്പാറയെ’ ‘അരമനജമാവന്ധിയിൽ’ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ടിപ്പുവിനെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ തോല്പിച്ചതോടുകൂടി അതുവരെ അഭയാർത്ഥികളായി അങ്ങമിങ്ങും മാറിത്താമസിച്ചിരുന്ന രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരുമെല്ലാം തിരികെ വന്ന കൂട്ടത്തിൽ കവളപ്പാറ നായരും, തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ രാജകേശവപിള്ളയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സ്വരാജ്യത്തെത്തുകയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി സൗഹാർദ്ദത്തിലായിരുന്ന കേശവപിള്ള, കവളപ്പാറനായരെ

സ്ഥാനത്തിരുത്തുകയും അനുഭാവോഹനമായ ഒരു ബന്ധുവായി ഇംഗ്ലീഷുകാരെ കൂട്ടിഎല്ലിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഈ സംഗതിയിൽ കവളപ്പാറ നായരോടു കേശവപിള്ള ദിവാൻ 21,000 ക വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു മലബാർ കമ്മീഷണർമാരുടെ റിപ്പോർട്ട് 110-ാം വകുപ്പിലും അതിനോടു അനുബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള 16-ാം നമ്പ് രശീതിയിലും എഴുതിക്കാണു നതു്.

സാമൂതിരിയുടെ സർപ്പാധികാര്യക്കാരായിരുന്ന ശാമിനാഥപട്ടർ (അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ തലമുറക്കാരനാണു ഇയിടയിൽ തന്റെ 84-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പാലക്കാട്ടുവെച്ചു അന്തരിച്ചു സാമിനാഥപട്ടർ കാര്യക്കാര) — തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാനായിരുന്ന കേശവപിള്ള അവർകളുടെ ചൊല്ലിക്കു നിന്നിരുന്ന ആളാണു്. ടിപ്പു മലബാർ വിട്ട ഉടനെ, ഇംഗ്ലീഷു കമ്പനിയുടെ പേരുംപറഞ്ഞു് അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി പന്ത്രണ്ടുലക്ഷം ഉറപ്പികയോളം തെക്കെ മലയാളത്തിലെ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു സ്വന്തമായി പിരിച്ചു് എടുത്തിട്ടുള്ളതായി കമ്മീഷണർമാർ ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. (റിപ്പോർട്ട് 88-ാം വകുപ്പ്).

തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻ ആ പണാപഹരണത്തെ ശക്തിയായി നിഷേധിച്ചു. എന്നാൽ, തന്റെ മഹാരാജാവിനു വസുലാവാനുണ്ടായിരുന്ന ചില സംഗ്രഹകൾ എല്ലാം താൻ കോഴിക്കോട്ടുരാജാക്കന്മാരോടു വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. പിരിച്ച സംഗ്രഹകൾക്കു് ഏതാനും ചെലവുകളും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അന്നു കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന ആളും, വളരെക്കാലം ടിപ്പുവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി മലയാളത്തിൽ പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്ന ദേഹവുമായ കണ്ണാട്ടിക്കകാരൻ “ദൈവമന്ത്രിയായി” ദിവാന്റെ അപരായത്തിന്നു തക്കതായ തെളിവുകൊടുക്കാമെന്നും കമ്മീഷണർമാർ പാലക്കാട്ടു് എത്തുമ്പോൾ തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നും വാദിച്ചു. (റിപ്പോർട്ട് 183-ാം വകുപ്പ്) എന്നാൽ അക്കാര്യം സംബന്ധമായി കൂടുതൽ അന്വേഷണം നടത്തിയതായോ, ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഒരു തീരുമാനം ചെയ്തതായോ കാണുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ അക്കാലത്തു് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഒരു പ്രത്യേക ബന്ധുവായിരുന്നു എന്ന സംഗതി ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. സ്ഥിതിഗതികൾ എല്ലാംകൂടി ആലോചിച്ചും, വാദങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നോക്കിയും, തിരുവിതാംകൂറിന്റെ അപ്രീതിക്കു് ഇടവരുത്തുന്നതു അനാശാസമാണെന്നു കരുതിയും കേശവപിള്ള ദിവാന്റെ പണാപഹരണകാര്യം ഒരു വിചാരണയ്ക്കു വിഷയമാക്കാതെ വിട്ടുകളയുകയാണു ചെയ്തതെന്നു ആ റിപ്പോർട്ടിലെ ചില വകുപ്പുകളിൽനിന്നു ന്യായമായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്.

965-ലാണു കൊച്ചിയും ഇംഗ്ലീഷുകാരും തമ്മിലുണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ ഉടമ്പടി. മിസ്റ്റർ ജോർജ്ജ് പൗണി എന്ന ആളായിരുന്നു മദിരാശി ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രതിനിധിയായി പ്രസ്തുത കരാർ എഴുതിട്ടുള്ളത്. ശക്തൻതമ്പുരാനാണ് അന്നത്തെ കൊച്ചിരാജാവ്. സാധുവായ മിസ്റ്റർ പൗണിയെ തമ്പുരാൻ വളരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച് അപകാരം ഒരു കരാർ എഴുതി വച്ചതാണെന്നു പിന്നീട്, രേഖയെക്കുറിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിക്കാർക്കു വളരെയൊക്കെ ആക്ഷേപമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മിസ്റ്റർ പൗണിയെ തന്നിമിത്തം ഏറക്കുറെ ഒരു കൊള്ളത്താത്ത്വനായി തള്ളുവാനും, ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ ഏതുകാര്യവും പിന്നീട് വളരെ സംശയദൃഷ്ടികളോടുകൂടിമാത്രം ഇംഗ്ലീഷുകാർ വീക്ഷിക്കുവാനും ഇടയായി. ഏതായാലും ആ കരാറിലെ 3-ാം വകുപ്പിൽ കൊച്ചിരാജാവിന്നു ടിപ്പുവിൽനിന്നും മടക്കിക്കിട്ടേണ്ടതും മടക്കി വാങ്ങിക്കൊടുക്കുവാൻ കമ്പനിക്കാർ ഏറ്റെടുത്തുവെച്ച പ്രദേശങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടികയുണ്ട്. അതിൽ 16-ാമത്തെ ഇനം “കവളപ്പാറനാട്” എന്നതാണ്.

ഈ കരാറിനെ അവലംബിച്ചാണ് ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ “കവളപ്പാറവാദം” പ്രധാനമായുണ്ടായിരുന്നത്. കൊച്ചി കവളപ്പാറയ്ക്കു പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, കൊച്ചിക്കു ‘ചങ്ങാതം’ മുതലായ പണങ്ങൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, കൊച്ചിയുടെ ‘കീഴേട’മാണെന്നും, നവാബിന്റെ കാലത്തു ചെയ്തപ്പോഴേയ്ക്കുവരെയെന്നും, ന്യായപ്രകാരം തിരിച്ചു കിട്ടേണ്ടതാണെന്നും, അതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽതന്നെ, സന്ധിക്കരാറിൽതന്നെ അതു തിരിച്ചെടുത്തു കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതു ഏല്പിച്ചു തരുന്നതിന്നു കമ്പനിക്കാർ ഏതുനിലയിലും ബാധ്യസ്ഥന്മാരാണെന്നും അയിരുന്നു, ചുരുക്കത്തിൽ, ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ വാദങ്ങൾ. മറ്റുള്ള സംഗതികൾക്കെല്ലാം അവർക്കു തെളിവും തീർപ്പും എളുപ്പമായിരുന്നാലും, 965ലെ കരാറിൽ ‘കവളപ്പാറ’ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അവർക്കു വാദത്തിന് വലിയ ഒരു തടസ്സമായിത്തീർന്നു. കവളപ്പാറയിൽ കൊച്ചിക്കു യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു നായർ ശരിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നത് നല്ല അടിസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ തരമില്ല. കവളപ്പാറയെ സംബന്ധിച്ചു കൊച്ചിയിൽനിന്നു പഴയകാലത്തു രണ്ടു തീട്ടൂരങ്ങൾ കൊടുത്തതായിക്കാണുന്നുണ്ട്.

“അരുളിച്ചെയ്ത നമ്മുടെ അയ്യഴിക്കൽ ഏറ്റേപ്പറ എന്നാൽ. നിന്റെ തറവാട്ടിൽ അനന്തരവരായിട്ടു കവളപ്പാറയിൽ നായരുടെ തറവാട്ടിൽനിന്നു കേലപ്പനേയും കുഞ്ഞിക്കൊച്ചി എന്നവളേയും അവളു

പെറ്റ മക്കളേയും കൂടെ കല്പിക്കയും ചെയ്തു. കടത്തിന്നും ധനത്തിന്നും പണത്തിന്നും പിണ്ഡത്തിന്നും, ഉല്പത്തികരണ കാര്യങ്ങൾക്കും, ആളടിയാർക്കും, ഉടുപ്പട ആഭരണാലികൾക്കും, മറ്റും എപ്പോഴെപ്പട്ടതിന്നുംകൂടി ഉടയതായി കല്പിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാലിതു കീഴ് മയാദക്കതക്കവണ്ണം നടന്ന അനുഭവിലുകൊള്ളമാറെന്നും കല്പിച്ചു. പുതുവെയ് 428-ാമതു മകരത്തായറിൽ കല്പിച്ചുള്ളവെ പവുത്തിൽ കഞ്ഞിണ്ണൻ കയ്യഴുത്തു്.”

“അരുളിച്ചെയ്ത നമ്മുടെ കവളപ്പാറയിൽ ഇരവികേമന എന്നാൽ, അയ്യഴി പടനായരുടെ തറവാട്ടിൽ അന്യം മുടിഞ്ഞുപോകുകൊണ്ടു നിന്റെ തറവാട്ടിലുള്ള അനന്തരവൻ കെലപ്പനെയും കഞ്ഞിക്കൊച്ചി എന്നവളെയും അയ്യഴി പടനായരായിട്ടു കല്പിക്കയും ചെയ്തു. മുവിനാലെ നടന്നുവന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങളും നടത്തി വസ്തു ഉല്പത്തികളും ഓലപെട്ടികരണങ്ങളും കാരായ്മക്കും ഉടയവനായിട്ടു കല്പിക്കയും ചെയ്തു.”

ഈ തീട്ടിരങ്ങളിൽ കാണുന്ന “അയ്യഴി പടനായർ” എന്ന സ്ഥാനം കവളപ്പാറനായർക്കു ഇന്നും ഉള്ളതാണത്രെ. അതു സിദ്ധിച്ചതു പ്രസ്തുത തീട്ടിരങ്ങൾ പ്രകാരവുമാണ്. “തെക്കും നമ്പിടി” “വടക്കും നമ്പിടി” എന്ന രണ്ടു നമ്പിടിസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൊച്ചിയിലെ പല പഴയ റിക്കാർട്ടുകളിലും കാണുന്നുണ്ട്. കൊച്ചിയ്ക്കു ചേർന്ന പേരാറു വീഥിയിലെ കാര്യക്കാരന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന “നമ്പിടി” മാരുടെ രണ്ടു ശാഖകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു “വടക്കും നമ്പിടി”. മറ്റു “കാര്യക്കാരന്മാർ,” കിണററികര നായർ, അയ്യഴി പടനായർ, തോട്ടശ്ശേരി തലശ്ശേന്നവർ, ഇവരായിരുന്നു. തെക്കുംനമ്പിടിയുടെ തറവാടു് ഇന്നും ചേലക്കരയിലുണ്ട്. ചേലക്കര “അന്തിമാളൻകാവു്” ക്ഷേത്രം ആ രണ്ടു നമ്പിടിവംശക്കാർക്കും പ്രത്യേകമുള്ളതായിരുന്നു. “വടക്കുംനമ്പിടി” എന്നു പറയുന്നതു കവളപ്പാറ നായരെയാണത്രെ. കവളപ്പാറയ്ക്കു ചേലക്കരയിലും അന്തിമാളൻകാവിലും ചില സ്ഥാനങ്ങളും കാര്യങ്ങളും ഇന്നുമുണ്ട്. ഒരു സമയം കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തു കവളപ്പാറയ്ക്കു കാണപ്പെടുന്ന സ്വത്തുക്കളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും “അയ്യഴി പടനായരുടെ” വഴിക്കു പ്രസ്തുത തീട്ടിരങ്ങൾ പ്രകാരം കിട്ടിയതാണെന്നും വരാം. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിയുടെ ‘അവകാശവാദം’ അവലംബവിഹീനമാണെന്നുണ്ടായ തീർപ്പിന്നു സാധുത പോരായ്മയുണ്ട്. 968-ൽ ശക്തൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിൽനിന്നു കമ്മീഷണർമാർക്കു് അയച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തിരുവെഴുത്തിൽനിന്നു കവളപ്പാറയെ സംബന്ധിച്ചു് അവിടെയ്ക്കു പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നതിന്നു സമുച്ചിതമായ ഒരു ജ്ഞാനം ലഭിക്കാവുന്നതാണ്.

“.....വിശേഷിച്ചു കവളപ്പാറനായർ പ്രത്യേകിച്ചു നമുക്കുള്ള വൻ ആകെകൊണ്ടാ, കവളപ്പാറനായർക്കു നാം പലകൂട്ടം സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഓരോരോ ദേശങ്ങളും ഉല്പത്തികളും കൊടുത്തു നായരു നമ്മുടെ കല്പനയും കേട്ടു നടന്നുവന്നിരിക്കുകൊണ്ടും, ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പഞ്ഞീനു നമുക്കു ഉടമ്പടി എഴുതിത്തരുമ്പോൾ, കീഴിൽ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ ഒക്കെയും നാം കമ്പഞ്ഞിയജമാനന്മാരെ ബോധിപ്പിച്ചു, കവളപ്പാറനാട്ടുകൂടി നമ്മുടെ ഉടമ്പടിയിൽ കൂട്ടി എഴുതി പിടിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം തങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ടല്ലോ. നമുക്കു വിപരീതം ആയിട്ടുള്ള ആളുകൾ നായരെ ഒന്നിനൊന്നായിട്ടു പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ചു, നായർ നമ്മോടു അനുസരിക്കാതെനില്ക്കുകൊണ്ടു്, മെസ്സർ ബാഡാം കൊച്ചിയിൽ വന്നതിന്റെ ശേഷം, നായരെയുംകൂടെ കൊച്ചിയിൽ വരുത്തി, നമ്മുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരെയും കൂട്ടിവെച്ചുകൊണ്ടു മെസ്സർ ബാഡാം നായരോടു ചോദിച്ചാറെ, നാം പലകൂട്ടം സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു ഒക്കെയും ഒള്ളതുതന്നെ എത്രെ ആകുന്നു എന്നും, നമ്മുടെ കല്പനകേട്ടു നടക്കേണ്ട ആളുതന്നെ ആകുന്നു എന്നും, നായരുതന്നെ മെസ്സർ ബാഡാമിനോടു സമ്മതിക്കയും ചെയ്തു. ആ കാര്യത്തിന്റെ പരമാർത്ഥങ്ങൾ ഒക്കെയും നമ്മുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരും തങ്ങളെ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ടല്ലോ. ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പഞ്ഞീനു നമുക്കു എഴുതിത്തന്നിരിക്കുന്ന ഉടമ്പടി രാമവാക്യമായിട്ടു നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു, അതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന കവളപ്പാറ ശീമ നമുക്കു സ്വാധീനമാക്കി നടത്തിത്തരാഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ സങ്കടം തീരുകയും ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കവളപ്പാറ ശീമ നമുക്കു നടത്തിച്ചുതരണമെന്നു നാം വളരെ അപേക്ഷിക്കുന്നു.....”

ഈ നിവേദനത്തിന്നു ബോമ്പായി ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നു കമ്മീഷണർമാർക്കു ലഭിച്ച മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. “ടിപ്പുസുൽത്താനിൽനിന്നു കമ്പനിക്കു വിട്ടുകിട്ടിയതായ രാജ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ ദശങ്ങളായ പഴഞ്ചൻ അവകാശവാദങ്ങളെ, കാലാചാരണകാര്യം ആലോചിച്ചാൽ, ഓരോരുത്തർ പറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനെ, ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, അതിന്റെയെല്ലാം പര്യവസാനം എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. യുദ്ധം ആരംഭിച്ചുകാലത്തു, കവളപ്പാറനാടു ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. അവിടത്തെ ആദായം എടുത്തിരുന്നതും സുൽത്താനാണ്. മതിരാശി ഗവർണ്മെണ്ടും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിലുണ്ടായ ഉടമ്പടിയിൽ ‘കവളപ്പാറ’ ഉൾപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മിസ്റ്റർ പൗണിസ്സായിപ്പിനു സംഭവിച്ച പ്രമാണത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കണം.”

ഈ തർക്കങ്ങൾക്കിടയിൽ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സുരക്ഷിതമാക്കാമെന്ന് ആശിച്ച നായർ, തനിക്കു രാജ്യം കിട്ടിയതു ചേരമാൻപെരുമാളിൽനിന്നാണെന്നും, സാമൂതിരിയുടെ കൊച്ചിയാക്രമണംവരെക്കുറാൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആയിരുന്നു എന്നും, കൊച്ചിക്കോ കോഴിക്കോട്ടിനോ താൻ ഒരിക്കലും വഴങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നും, ടിപ്പുവിനെ പേടിച്ച് ഓടിയതു ശരിയാണെന്നും, തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ രാജ്യം വീണ്ടും കിട്ടിയതാണെന്നും ഉള്ള പഴയ പല്ലവിതന്നെ പല രാഗത്തിലും താളത്തിലും ആവർത്തിച്ചുതല്ലാതെ ഒരു നിലഭേദവും കൈക്കൊണ്ടില്ല.

കിട്ടിയതു കളയാതിരിക്കുന്നതിന്നു കരുതി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന 'കമ്പഞ്ഞിയജമാനന്മാർ' ഒരു കൂട്ടതൽ അനുകൂലത്തെളിവു 'ഔദഹത്തരോയി' എന്ന ആളിൽനിന്നു കിട്ടി. കണ്ണാട്ടിക്കകാരനായ അദ്ദേഹം ടിപ്പുവിന്റെ കാലത്തു കോഴിക്കോട്ടു വജനാവിചാരിപ്പുകാരനായിരുന്നു എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവു കമ്പനിക്കു അനുകൂലമായതുകൊണ്ട്, "കൊച്ചിക്കു ഒട്ടം പ്രതികൂലിയല്ലാത്ത ഔദഹത്തരോയി" എന്ന വിശേഷണംകൊണ്ട് അവർ അദ്ദേഹത്തെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്, 1940-ൽ ഹൈദറുടെ പാളയത്തിന്നുമുമ്പുവരെ കൊച്ചിക്കു കവളപ്പാറയുടെ മേൽ എന്തെല്ലാം അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും, അതിന്നുശേഷം, കവളപ്പാറനാടു അരമനക്കു കീഴിലും അവിടത്തെ പണപ്പിരിവു കോഴിക്കോട്ടു വജനായിലും ആയിരുന്നു എന്നും, കൊച്ചിരാജാവു ഹൈദർക്കോ ടിപ്പുവിനോ കൊടുക്കാൻ ഏറ്റം കല്പത്തിൽനിന്നു്, കവളപ്പാറ കൈവിട്ടതുകൊണ്ട് ഒരു കുറവും വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നും, അങ്ങനെ കുറവുചെയ്തു കിട്ടാൻ കൊച്ചി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും ആകുന്നു.

'വിസ്താര'മെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം മെസ്സേർസ് പേജ് സായ്പും ബോഡാം സായ്പുംകൂടി എഴുതിയ വിധി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "കവളപ്പാറയിൽ കൊച്ചിക്കുള്ളതായി വാദിക്കുന്ന അവകാശത്തിന്റെ ഏകാവലംബം മിസ്റ്റർ പൗണിയുമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉടമ്പടിയിൽ 'കവളപ്പാറരാജ്യം' ഉൾപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതു മാത്രമാകുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിന്നു് ഇപ്പോൾതന്നെ ടിപ്പുവിന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ രാജ്യമുണ്ട്. കൊച്ചിരാജാവു് ഏതെല്ലാം പ്രദേശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആണ്ടുതോറും ലക്ഷത്തി ഇരുപതിനായിരം ടിപ്പുവിന്നു കൊടുക്കുവാൻ ഏറ്റെടുത്തു, അതിലധികം ഇന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധീനത്തിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, കവള

പ്രാറന്നാട്ടു കൊച്ചിയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാതെ നായരെത്തന്നെ അവിടെ ഉറപ്പിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്.” ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശേഷമെല്ലാവരും ശരിവെക്കുകയും കൊച്ചിയ്ക്കു കവളപ്പാറ എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുകയുംചെയ്തു.

എന്നാൽ, ശക്തൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പിന്നെയും അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. തരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ, ‘കവളപ്പാറക്കാര്യം’ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടുവന്നു. എന്നിനേറെ, ‘ഇങ്കുരിയസ്സു കമ്പത്തിക്കാക്കു’ തന്നിമിത്തം ശക്തൻതമ്പുരാൻ ദസ്സഹമായ ഒരു “കണ്ണിൽക്കരടായി”ത്തീർന്നു. അവക്കൊക്കെ അദ്ദേഹത്തോടു വളരെ അസുഖവും അതുപ്ലിയും വർദ്ധിച്ചു. “കൊച്ചിരാജാവു കമ്പനിക്കു് അനുകൂലക്കാരനല്ലാ. കമ്പനിയുടെ ശത്രുക്കളായി ഗ്രന്ഥലോചനകൾ നടത്തുന്നുണ്ടു്. ടിപ്പുവുമായി സ്വകാര്യത്തിൽ കത്തെടവാടുകൾ ഉണ്ടെന്നാണറിവു്,” എന്നിപ്രകാരം മലബാറിലെ ‘കമ്പനിയുജമാനന്മാർ’ മതിരാശിക്കും ബൊമ്പായിക്കും ഏഴുതി അയയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം “ആ കമ്പനിക്കുള്ളയ്ക്കു. ശക്തൻതമ്പുരാൻ ചുകപ്പതുണി”യായിബുദ്ധിച്ചു. ഞാണിനേൽ കളിയും, വളയത്തിച്ചാട്ടവും ശക്തൻതമ്പുരാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങൾ ആയിരുന്നിരിക്കണമെന്നുചില.

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഒടുവിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ മിസ്റ്റർ പൗണിസായിപ്പിന്റെ കരാറിലെ 5-ാംവകുപ്പിനെ അഭയംപ്രാപിച്ചു, അതിന്റെ പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ന്യായാസ്രങ്ങൾ പൊഴിച്ചു ശക്തൻതമ്പുരാനെ വീഴിക്കാൻശ്രമിച്ചു. ആ വകുപ്പിൽ, “ഇതിലെഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഏതിനെക്കിലുംകുറിച്ചു് ഇന്നുമുതൽ അഞ്ചുകൊല്ലത്തിനകത്തു് ഏതെങ്കിലും അന്യരാജാക്കന്മാരുടെ അവകാശത്തക്കങ്ങൾ ഉരുഭവിക്കുന്നപക്ഷം അതുകേട്ടു തീരുമാനംചെയ്യുന്നതിന്നു കമ്പനിക്കു് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു” എന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ആ “പഞ്ചമാസ്രത്തെ” എടുത്തു തൊടുത്തുകൊണ്ടു് “ഇതിനെന്തു പറയുന്നു” എന്നായി കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ. ജയാപജയങ്ങൾ എപ്രകാരമായിരുന്നാലും, അതിന്നു ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ മറുവടി ഇല്ലാതെകാരമായിരുന്നു. “ഒന്നാമതു്, രണ്ടു രാജക്കോയ്മകൾ തമ്മിലുള്ള കരാറിൽ ലോകത്തെയും മൗര്യായുധംവേണ്ടി അപ്രകാരം ഒരു വകുപ്പിരിക്കട്ടെ എന്നുകരുതി എന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ചേർത്തതാണു് ആ വ്യവസ്ഥ. രണ്ടാമതു്, ആയതു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും ബാധകമല്ല. ഒരു രാ

ജാവും എന്റെ എതിരായി അവകാശവാദം പറപ്പെടുവിച്ചിട്ടില്ല. കവളപ്പാറനായർ ഏതവസ്ഥകൊണ്ടും ഒരു രാജാവുമല്ല. കമ്പനിക്കാർ നായരെ വിളിച്ചുവരുത്തി, കമ്പനിയുടെ കയ്യിലുള്ള ഒരു പ്രദേശത്തിൽ നായർക്ക് പണ്ടു വല്ല കാര്യവുമുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു അങ്ങോട്ടു കുത്തിപ്പൊക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

“ഹൈദർ വരുന്നതിന്നുമുമ്പു തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യമെല്ലാം ഇപ്പൊഴില്ലേ? അവകാശവാദങ്ങൾക്കു് കാലഹരണമില്ലേ?” എന്നായി കമ്മീഷണർമാർ. അതിന്നു, “നാം കമ്പഞ്ഞിയുടെ ആധിപത്യത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിന്നു സംഗതിയായ ആ കരാറിൽ കവളപ്പാറ നമുക്കു തരുവിക്കണമെന്നു് എഴുതിട്ടുള്ളതു വെറുതെയല്ല. കേരളത്തിൽ രാജാവകാശങ്ങൾക്കുള്ള വാദത്തിന്നു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷവും കാലഹരണഭാഷം നടപ്പുള്ളതല്ല.” എന്നു ശക്തൻ മറുവടികൊടുത്തു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു വാദച്ചുഴിയിൽ മലബാർ കമ്മീഷണർമാർ ഇതിന്നുമുമ്പു പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. കവളപ്പാറരാജ്യം വിട്ടുകൊടുക്കില്ലെന്നു് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ന്യായംപാഞ്ഞു മുട്ടിച്ചു സമ്മതിപ്പിച്ചിട്ടായാൽ കൊള്ളാം അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് എന്നുള്ള ആ ഗ്രഹത്തിന്നു ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ വിടാത്ത വാശിയും, വിനയാനപിതമായ വിരോധഭാവവും, വലിയ പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. വാദശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനാകും, വിചാണാരുമായിരുന്ന ആ പാശ്ചാത്യവിരുതന്മാർ ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ ന്യായങ്ങളുടെ “ശൈഥില്യത്തിന്നും,” നായരുടെ എതിർവാദത്തിന്റെ “യാഥാർത്ഥ്യ”ത്തിന്നും, സാമൂതിരിയുടെ കൊതിയുടെ “അടിസ്ഥാനരാഹിത്യ”ത്തിന്നും പുറമേ, ഒടുവിൽ ഒന്നാന്തരം ഒരു ‘യുക്തി’കൂടി കണ്ടുപിടിച്ചു. മറെറാന്നുകൊണ്ടുമല്ലെങ്കിലും അതുകൊണ്ടു ശക്തൻ അമരണം എന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അതിനെ അവർ അവരുടെ ‘ഇരുമ്പുജാക്കി’യായി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തു.

“മിസ്റ്റർ പൗണിയും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിലുണ്ടായതായി മുൻപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയുടെ അഞ്ചാംവകുപ്പിൽ, “ഈ കരാറു് 1790 സെപ്റ്റംബർമാസം 25-ാംനു് നടപ്പിൽ വന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു” എന്നു പ്രത്യേകം ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. അപ്പോൾ, ആ തിയ്യതിക്കു കമ്പനിക്ക് അധീനപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ലാതെ അതിന്നുശേഷംകമ്പനിക്കാർപിടിച്ചെടുക്കുവാൻപോകുന്ന രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലുംഭരണ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. 25ാംനു് കവളപ്പാറ ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിക്ക് ഒതുങ്ങിയില്ലാ എന്നാമതുമല്ല, ആ രാ

ജ്യാതിത്തിയിൽ കമ്പനിപ്പട്ടാളം പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. പാലക്കാട്ടുനിന്നു പുറപ്പെട്ട കമ്പനിപ്പട്ടാളം കവളപ്പാറരാജ്യത്തു പ്രവേശിച്ചതുതന്നെ സെപ്റ്റംബർ 29-ാംതീയതി ആണ്. അതുകൊണ്ട് ആ നിലയ്ക്കും, ഏതു നിലയ്ക്കും, കവളപ്പാറയെ കൊച്ചിക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ കമ്പനിക്ക് ബാധ്യതയില്ല." ഈ വാദവിഷയത്തിൽ കമ്മീഷണർമാർ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെട്ടു എന്നും അവിടുന്നു നായരെ പിന്താക്കിക്കൊണ്ടാണു മരുപടി എഴുതി അയച്ചത് എന്നും കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർത്തുകാണുന്ന സംഗതി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

ഇതായിരുന്നു അവരുടെ അവസാനത്തെ വാദം. അതോടുകൂടി കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സ്ഥിരതയില്ലാത്ത വാദഗതികൾ, പൂർവാപരവിരുദ്ധങ്ങളായ അവകാശത്തക്കങ്ങൾ, കമ്പനിശ്ശത്രുക്കളോട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുഭാവം, മിസ്റ്റർ പൗണിയുടെ കരാറുകാര്യത്തിൽ ആ സാധുവിനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച സംഗതി മുതലായി പലപല അപരാധങ്ങളുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തിരുന്നു. "രാജാവിന്റെ നിശ്ചിതമായ കല്പനമൂലം മിസ്റ്റർ പൗണിക്ക് കൊച്ചിരാജ്യത്തു ചെന്നപ്പോൾ ആ രാജ്യത്തെയോ രാജാവിനേയോകുറിച്ചു യാതൊരുവിവരങ്ങളും ജനങ്ങളിൽനിന്ന് അറിയുവാൻ തീരെ സാധിച്ചില്ലെന്നും, രാജാവും കാര്യക്കാരനാകും പറഞ്ഞതുമത്രം വിശ്വസിക്കേണ്ടി വന്നു എന്നും, ശുദ്ധഹൃദയനായ അദ്ദേഹം അതൊക്കെ നേരെന്നകരുതി കരാറ് എഴുതിച്ചു പോയി എന്നും, കരാറിന്റെ പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ അതിർത്തികളെ അതിക്രമിക്കുന്നതിനു മേലധികാരികൾക്കു വല്ല നിയമസാധുതയും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, അതിലേക്കുവേണ്ടി അവധാനപൂർവ്വം റിപ്പോർട്ടിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ശക്തന്റെ കവളപ്പാറവാദം പാറമേൽ പടുക്കപ്പെട്ടതോ മണലിൽ പണിതുയർത്തിയതോ, ഏതായിരുന്നാലും വളരെ നീണ്ടുനിന്നതും വിവിധങ്ങളായ വാദപ്രതികാര സ്പർശിക്കപ്പെട്ടതുമായ ആ അന്വേഷണസംഗതി, അന്നത്തെ അവ്യവസ്ഥിതങ്ങളായ പരിതസ്ഥിതികളെയും പുതിയതായി വന്നവരായ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കേവലമായ അപരിചിതാവസ്ഥയേയും മറ്റും ആലോചിക്കുമ്പോൾ, അന്നത്തെ ഇംഗ്ലീഷുല്ലോഗസ്ഥന്മാരുടെ ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയും, കാര്യക്കുരുതയും മറ്റും അത്തരമാവസ്ഥ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വിശ്വാതവിഷയംതന്നെയാകുന്നു. എത്രതവണയാണു് അവർ മാറിമാറി ആ വാദവിഷയത്തിൽ 'വിസ്താരം' നടത്തിട്ടുള്ളതെന്നതിന്നുകണക്കില്ല. അവരുടെ ക്ഷമയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ 'വിടാവാശി' ഒന്നുമാത്രമേ ഉള്ളൂ.

യഥാർത്ഥത്തിൽ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ, ഇല്ലാതിരിക്കട്ടെ,— രാജാക്കന്മാരുടെ വാദങ്ങൾക്ക് എല്ലാ ആധാരവും അടിസ്ഥാനവും എന്നും അവരവരുടെ ശക്തി ഒന്നുമാത്രമാണെന്നാണല്ലോ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതലോകത്തെന്നയും ഉദാഹരിക്കുന്നത്—കവളപ്പാറക്കായ്ക്കൽ— അതുപോലെ ആയിരം മറ്റു കായ്ക്കങ്ങളിലും—ശക്തൻതമ്പുരാൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നിരന്തരവും, നിഷ്കഷ്ടവും, നാനാപ്രകാരവും ആയ പ്രയത്നങ്ങൾ ആരെയും അതുഭൂതപരതന്ത്രരാക്കുന്നതാണ്. പഴുതുകൾ ഒന്നും ബാക്കിവെക്കാതെ, സ്ഥാനങ്ങൾ ഒന്നും വിട്ടുപോകാതെ, ആവുന്നതും അതിലധികവും അവിടുന്നു പ്രയത്നിച്ചു. ഫലംകൊണ്ടുമാത്രം പ്രയത്നങ്ങളെ ഗണിക്കുന്നത് സമ്യവിതമല്ല. മൂന്നാളുകൂടി കവളപ്പാറയെ അവകാശപ്പെട്ടു. നാലാമതൊരാൾ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കവളപ്പാറനായർ പണ്ടും 'രാജാവ'ല്ല; ഇന്നും രാജാവല്ല.

